

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 79.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392346464/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

— det er svoret, Venner - det er svoret,» Sigurds Øjne brændte i hans.

«Svoret,» hviskede Tue opgivet.

«Og kom så og lad os få os en regulær Tagfat — første Mand ved Pumpen!»

Det var et Par Uger efter, ude ved Mester Linnés Trappe; Solen skinnede skråt hen over Gaden, så de gamle Huse halvt lå i kølig Skygge. Under de mosgrønne Tage stod de klare Vinduer åbne mod Engenes Friskhed, de gamle sad dér inde i de dæmrende Rum, i Underbenklæder og Nathuer og slubrede Teen i sig, i denne årle Morgen drømmende sig hjemme på deres landlige Gårde.

Tue stod lænet mod Villa Sindsro's Smedejærngelænder og stirrede nd over den flade, duggrå Slette, hvor Åen glimtede i Solskinet. Lette Tågeflor sejlede hen langs de bakkede Skove, og Lærkerne kvidrede i Kor oppe under den skyfrie Himmel. Skibet Kirkes hvid Sølvnål lyste i Skovenes mørkeblå Slør. Men Tue så intet andet end den Røgøjle, der steg rank og blå i den stille Luft hist ovre fra den lille Hytte under Vilstrup Banker, hvor hans Glæde for-dum havde boet, men hvor han nu aldrig mere turde komme.

Således havde han stået hver Morgen, siden hin ulykkelige Dag han først kom i Skole, og havde set den stige som Røgen fra et Alter, der evigt brændte til Antons Minde, hver Morgen pressende Angrens Brod dybere og dybere i sit troløse Hjærte, bitterligt erkendende, hvor ringe og troløs hans Sorg havde været mod Antons Moders, som han en Gang havde vovet at foragte. Ti hvad hjalp det vel, at han i dette Andagtsens Øjeblik mindedes Anton så levende og varmt, som nogensinde da han havde været i Live? Han vidste jo, at så såre han så ind i Sigurds spillende Øjne, vilde hvert Minde om de døde være